

LA HISTÒRIA DE LU XUN (1881-1936) ESCRIURE PER LA REVOLUCIÓ

Obrero Revolucionario núm. 983
22 de novembre de 1998

Avui, una nova generació de joves i artistes revolucionaris estudia les “Intervencions al Fòrum de Ienan sobre Art i Literatura” escrites per Mao Tse Tung al 1942. Allí Mao freqüentment menciona al famós escriptor Lu Xun, una gran figura de la primera revolució cultural moderna de Xina, qui va viure de 1881 a 1936, un període d'intensa lluita entre la revolució i la contrarevolució.

Com a poeta, contista, gravador en fusta i líder revolucionari en el camp de les arts, Lu Xun va dedicar la seva vida a servir al poble. Com va dir: “En la resistència actual, els escriptors lluitem tan pel futur com pel present, doncs si perdem el present, no tindrem futur”.

Lu Xun va néixer al 1881 en una família de funcionaris del govern i intel·lectuals a Xiaoxing, al sud de Xangai, a la costa est de Xina. Durant el corrupte govern de la dinastia Xing, les potències imperialistes dominaven Xina i li imposaven tractats injustos; la classe dominant feudal xinesa els hi ho concedia tot i reprimia al poble. Això provocava la ira i la rebel·lió popular.

Des de nen, Lu Xun s'identificava amb els pobres. De seguida anà amb la seva mare al camp, on tenia contactes amb nens camperols la vida dels quals era molt diferent a la seva. Arribà a odiar a la seva pròpia classe i a compadir-se dels camperols.

De jove es va matricular a l'Acadèmia Naval i a l'Escola de Ferrocarrils i Mines. Després va anar a Japó per estudiar medicina, igual que altres xinesos progressistes, somniant en curar als xinesos que sofrien tants maltractaments. “En èpoques de guerra, seria metge militar i reforçaria la fe dels meus compatriotes en la reforma”. Allí va veure quelcom que li va canviar la vida, com recorda en el prefaci de la seva primera col·lecció de contes, Crit de crida:

“Eren els dies de la guerra russo-japonesa i hi havia nombroses pel·lícules sobre ella; cada cop que se n'exhibia una, jo havia d'aplaudir i cridar d'entusiasme, a la vegada que els meus camarades. Un dia -feia molt de temps que jo no veia a un compatriota- aparegueren xinesos a la pantalla. Molts. Un d'ells estava lligat i se'l mantenia al centre, rodejat dels demés. Tots eren de cossos vigorosos, però amb un aire apàtic. D'acord amb els subtítols, el que estava lligat era un espia al servei dels russos; els japonesos anaven a decapitar-lo perquè servís d'exemple als demés xinesos i els que el rodejaven estaven allí per a gaudir del grandíols espectacle de l'execució pública”.

“L'any escolar encara no havia acabat quan ja em trobava a Tokio, perquè després d'aquesta pel·lícula, l'estudi de la medicina em semblava d'una

importància molt secundària. Si els ciutadans d'una nació ignorant i dèbil, tot i tractant-se d'éssers vigorosos i lluints de salut, sols són capaços de deixar-se matar per servir d'exemple a la multitud, o sols serveixen per ser espectadors d'un espectacle tant mancat d'interès, bé, deixar-los morir de malaltia no és una gran desgràcia, després de tot. El primer que s'havia de fer era canviar l'esperit del poble i com que en aquesta època jo pensava que el millor mitjà per a influir en els esperits era, per suposat, la literatura i l'art, vaig decidir iniciar un moviment literari i artístic”.

Al 1911, una revolució democràtico-burguesa va derrocar a la monarquia feudal. Tot i així, com va observar Mao, a la burgesia nacional, “com que és dèbil econòmica i políticament i no ha trencat per complet els seus llaços econòmics amb l'imperialisme i el feudalisme, li falta valor per dur fins al final la lluita antiimperialista i antifeudal”. Molta gent tenia grans expectatives en la revolució de 1911; però al veure com es portà la burgesia nacional al tenir el poder, els joves radicals com Lu Xun entengueren que feia falta una revolució molt més profunda per alliberar a Xina del feudalisme i de l'imperialisme.

Joves del 4 de maig

“Les salves de la revolució d'octubre ens tragueren el marxisme-leninisme”.
Mao Tse Tung

La revolució russa d'octubre de 1917 va espantar als capitalistes i va inspirar als oprimits del món sencer, entre ells Lu Xun, tot i que encara no era marxista. Així va descobrir als revolucionaris de Rússia: “Ho sacrifiquen tot pels seus estimats ideals... fan pedaços les armes de l'enemic amb els seus ossos i extingeixen les flames del foc amb la seva sang. Quan s'esvaeixi el fulgor de l'espasmi el resplendor del foc, ells veuran el primer entreveure de l'alba, l'alba d'una nova època”.

Ja abans de la revolució russa, un reduït però creixent número d'intel·lectuals i estudiants xinesos abraçaren el marxisme. Al 1912, un dels primers proposadors del comunisme a Xina, Li Da-zhao, va començar a escriure assaigs en pro del marxisme i a traduir obres de Lenin i Marx, la qual cosa impulsà una nova tendència radical. Les societats estudiantils organitzaren centres per a produir i distribuir literatura marxista, entre elles la Nova Societat Popular per l'Estudi, formada per Mao.

Tot això va exercir una profunda influència en la joventut xinesa. El Moviment del 4 de Maig va néixer el 4 de maig de 1919, quan els estudiants protestaren a Beijing contra el Tractat de Versalles*, i exigiren independència nacional, democràcia, reforma del llenguatge, ensenyament de ciències, i una ruptura amb la filosofia i superstició confucianista. Més tard, Mao va escriure que el Moviment del 4 de Maig fou la línia divisòria entre la “vella democràcia” i la “nova democràcia” a Xina. Abans, els intel·lectuals burgesos i petit-burgesos constituïen la força política dirigent de la revolució democràtico-burguesa del “vell tipus” a Xina. Després del 4 de maig, digué Mao, el proletariat va prendre

la direcció de la revolució de “nova democràcia”. Lu Xun fou una important figura de dit moviment.

Mao va descriure l'important paper de Lu Xun en la formació d'una nova cultura revolucionària, com a part del Moviment del 4 de Maig: “Però, a partir del Moviment 4 de Maig, les coses canviaren. Sorgí a Xina una força cultural fresca, totalment nova: la cultura i ideologia comunistes, guiades pels comunistes xinesos, o sigui, la concepció comunista del món i la teoria de la revolució social... Durant els últims vint anys, a on sigui que aquesta nova força cultural ha dirigit els seus atacs, s'ha produït una gran revolució tan en el contingut ideològic com en la forma (per exemple, en la llengua escrita). És tan imponent i poderosa que resulta invencible allí on arriba. La mobilització que ha realitzat té una amplitud sense paral·lel en la història de Xina. I el més gran i valent abanderat d'aquesta nova força cultural ha estat Lu Xun”.

Al 1918 es va llançar la nova revista estudiantil Nova Corrent, amb tres criteris: esperit analític, pensament científic i llenguatge popular. Sortiren unes altres revistes d'aquest nou moviment literari, entre elles Nova Joventut, amb la qual col·laborava Lu Xun. Aquestes revistes atacaren totes les cadenes socials del tradicionalisme: la vella literatura, la vella ètica, les velles relacions humanes, i la filosofia opressiva i feudal dominant que s'anomenava confucianisme. Els joves col·laboradors posaven en ridícul les velles costums i la mentalitat tradicional, com la lleialtat personal als funcionaris, el patriarcat, la superstició, les diferents normes de castedat per l'home i la dona i, especialment, el domini dels monarques i els senyors de la guerra. Exigiren una crítica de les obres clàssiques i la creació d'una nova literatura.

Un moviment japonès utòpic anomenat “atarashiki mura” (nou poble), fundat per Mushakoji Saneatsu, va atraure a professors i estudiants xinesos. Al 1919, varis col·laboradors de Nova Joventut i Nova Corrent, entre ells Lu Xun, escrigueren a favor del moviment. “Atarashiki mura” es basava en l'ajuda mútua i l'humanitarisme, i els seus membres renunciaven a tota propietat privada amb la finalitat de complir amb l'ideal “De cadascú, segons la seva capacitat; a cadascú, segons les seves necessitats”.

Una fita important del Moviment del 4 de Maig era l'emancipació de la dona, que ni tan sols era ciutadana independent en la societat feudal. No se li permetia heretar propietats, i havia de ser passiva i obedient a l'home. Era comú ofegar a les recent nascudes, doncs les filles es consideraven una càrrega. La llei permetia a l'home tenir concubines (esposes “secundàries”) a la casa; de fet això es considerava apropiat en els cercles intel·lectuals. Si bé en la història xinesa sorgiren poetesses i pintores, imperava la dita: “La falta d'estudis honra la virtut de la dona”.

El Moviment del 4 de Maig denunciava aquesta brutal opressió de la dona i promovia nous ideals de la família i la posició de la dona. Demanava guarderies per la cura dels nens i organització cooperativa de les feines de la casa, amb la finalitat d'alliberar-la d'aquesta dura càrrega. Recolzava i albergava a les dones que lluitaven per educar-se o alliberar-se d'una situació opressiva o d'un matrimoni a la força.

Durant aquest temps, el govern restringia severament la llibertat d'expressió. En qualsevol moment es podia declarar l'estat d'emergència i suspendre tota llibertat d'expressar-se, reunir-se, comunicar-se i viatjar. La policia tenia autoritat per controlar totes les associacions polítiques i socials, i les seves publicacions. A les dones se'ls prohibia participar en tot grup polític i reunió política. També es prohibia incitar als treballadors a trencar un contracte, declarar-se en vaga, demanar augments, “danyar les bones costums”, “corrompre la moral social” i “danyar el benestar local”. La policia havia d'aprovar tota publicació abans de que circulés. En aquestes dures condicions, els escriptors radicals com Lu Xun llançaren les noves revistes, desafiant i burlant als censors.

Escriptor per la revolució

“Per suposat, un escriptor no pot deixar de tenir el seu propi punt de vista. Per exemple, pel que fa a per què escric, segueixo pensant com fa una dotzena d'anys, quan pensava que havia d'escriure per a conscienciar al meu poble, a la humanitat, per ajudar-los a millorar. Odiava la vella costum de qualificar la narrativa com a 'diversió' i em semblava que 'l'art per amor a l'art' era simplement una altra manera de dir passar el temps. Per això, el meu tema eren els pàries d'aquesta societat anormal. La meva fita era mostrar la malaltia per poder curar-la”.

Lu Xun, “Com vaig decidir escriure contes”

Lu Xun denunciava ferotgement la dominació imperialista de Xina i als lacais xinesos. Moltes autoritats i comerciants estrangers exigien tractats al seu favor, pretextant que les lleis i costums tradicionals de Xina eren arcaïques. Però al mateix temps apuntalaven als conservadors contra el moviment progressista perquè volien protegir els seus interessos a Xina.

Lu Xun va escriure que les forces imperialistes volien sotmetre a Xina amb un ganivet invisible, tallant per a sí grans zones de les ciutats, o concessions, on gaudien de privilegis econòmics i polítics especials. “Quasi tots els que elogien la vella cultura xinesa són els rics que viuen en les concessions o altres llocs protegits perquè tenen diners i no sofreixen en les guerres civils”.

Parlant de la cultura i les velles tradicions feudals reaccionàries, Lu Xun va dir: “En la cultura xinesa un està al servei del seu amo, qui ha triomfat a costa de la misèria de les masses. Els que alaven la cultura xinesa, siguin xinesos o estrangers, es creuen membres de la classe dominant... Els adeptes de la vella literatura tenen una tècnica preferida. Quan es presenta una nova idea, diuen 'heretgia' i fan tot el possible per destruir-la. Si mitjançant la lluita i tot i els seus esforços aquesta idea s'imposa, de sobte se n'adonen de que 'és el mateix que ens ensenyà Confuci'. S'oposen a tot allò estranger, amb l'argument de que és per 'convertir als xinesos en bàrbars'. Però quan aquests bàrbars prenen les regnes, se n'adonen de que ells també són descendents de l'Emperador Groc”.

Lu Xun utilitzava amb destresa la sàtira, la ironia i l'humor per desemascarar la vella societat, i la manera en que les pròpies masses populars acceptaven i reforçaven les tradicions opressives. Declarà orgullós que va escriure les seves obres “com em manaven”. “Però no era cap emperador qui em manava, ni el dòlar daurat, ni l'espasa, sinó l'avantguarda revolucionària, per la qual cosa obeïa amb gust”.

Al 1926, quan el govern d'un senyor de la guerra del nord de Xina assassinà brutalment a uns estudiants progressistes, Lu Xun va observar: “Els que es deixen atrapar per una existència innoble tindran una indistinta ullada de l'esperança enmig de les taques de sang, però els autèntics lluitadors avançaran amb més resolució”. Quan al sud del país va esclatar la revolució, les seves esperances revisqueren i anà a Guangzho (abans Cantó), aleshores el centre de les forces revolucionàries.

Durant varis anys el Partit Comunista de Xina havia col·laborat amb el govern nacionalista Kuomintang de Xiang Kai-xec. Però el 12 d'abril de 1927, el general Xiang Kai-xec va traïr la revolució amb un cop d'estat, i ordenà una massacre massiva de comunistes i masses revolucionàries. A la província de Guangdong, Lu Xun va veure “als joves dividits en dos grans camps... Moltes vegades els que assassinaven als joves també eren joves, a qui no els importava gens destruir la vida o la joventut, la qual no torna a existir”. Va escriure: “Abans creia en l'evolució; estava segur d'equè el futur seria millor que el passat i allò nou millor que allò vell”. La guerra civil va fer pedaços la seva “vella manera de pensar”. Però la fermesa i intrepidesa dels comunistes davant la mort li va donar esperances sobre la nació i la revolució.

Al 1927 va anar a Xangai; durant varis anys va llegir tots els llibres sobre el marxisme que aconseguia i en va traduir molts al xinès. Va dir: “Llegia pràcticament tota l'estona”. Es va armar amb el marxisme per analitzar la seva pròpia manera de pensar, va comparar les seves traduccions amb el mite grec de Prometeu, qui va robar el foc per a la humanitat: “Estic robant el foc a un altre país per a cuinar la meua pròpia carn. Si així té millor gust, beneficiarà als que la mengen i no es malbaratarà”.

Tot i que el van calumniar escriptors de tota índole, Lu Xun mai va deixar d'escriure i militar per la revolució; al contrari, va avançar amb més atreviment. Com va dir: “Un revolucionari no té por de criticar-se. Com molt bé se sap, s'atreveix a parlar obertament”.

En el “Prefaci a Dos cors”, va fer un autoanàlisi sincer i es va declarar obertament en pro de l'alliberament del proletariat: “I el meu sempitern matxucar sobre mi mateix, la manera en que segueixo 'colpejant-me el cap contra un mur' i la meua conducta de llimac, com si totes les misèries del món es trobessin encarnades en mi, un boc expiatori per a la humanitat, és una falta molt dolenta dels intel·lectuals de la classe mitjana. Però és veritat que tot i que inicialment simplement vaig odiar a la meua pròpia classe que coneixia tan bé, i no vaig sentir cap pena davant la seva destrucció, després els fets m'ensenyaren que el futur li pertany únicament al proletariat naixent”.

Mao Tse Tung va descriure els últims anys de la vida de Lu Xun a 'Sobre la nova democràcia': "El més sorprenent és que, torbant-se el Partit Comunista absolutament indefens a totes les institucions culturals de les zones dominades pel Kuomintang, les campanyes en el terreny cultural sofrissin allí també una rotunda derrota. Per què va passar això? No n'hi ha per reflexionar amb seriositat? Precisament enmig d'aquestes campanyes, el comunista Lu Xun es converteix en el gegant de la revolució cultural xinesa".

Havent llançat la seva carrera literària revolucionària amb el conte, ara va escollir com a arma principal l'assaig curt. Davant la repressió de la cultura revolucionària i progressista pel Kuomintang i la intensa lluita en el mateix camp de la cultura, Lu Xun va escriure centenars d'assajos que servien d'exemple i inspiració pels nous combatents culturals.

Utilitzant l'humor i la sàtira mordaç, va retratar vivament a una gran varietat de personatges típics que li feien els mandats als imperialistes i senyors feudals: senyors de la guerra cruentos, reaccionaris sagnants, com el Kuomintang, aduldors servils dels estrangers, falsos "marxistes".

Els seus assajos expressaren tan odi i fúria profunda contra l'enemic com verda esperança, ànims pel poble i alegria per les seves victòries. Algunes obres curtes expressen els seus sentiments; altres contenen arguments teòrics. No es va limitar als gèneres literaris coneguts; va escollir molt variades formes per expressar el seu art i comunicar el seu missatge: diari, cartes als amics, esbossos i faules.

Lu Xun va dir a un grup d'escriptors joves: "Si no hi ha canvis i si nosaltres ens deixem arrossegar per la corrent, no farem cap contribució a la nostra època... Potser no siguem capaços de donar veu als canvis més cabdals, però això no ens ha de desanimar. Inclús si no podem presentar tot l'àmbit d'aquests canvis, almenys podem mostrar-ne un aspecte. Els edificis més enormes són fets de taulons i totxos. Per què no podem ser un tauló o un totxo?"

En defensa de la línia de Mao

Al 1930, enmig d'una gran controvèrsia i conflicte al voltant del nou moviment literari, Lu Xun i uns altres 50 escriptors van fundar la Lliga d'Escriptors Xinesos de l'Esquerra, una organització de front únic. La Lliga atacava al govern del Kuomintang, deixava en ridícul els defensors de l'art i la literatura tradicionals, criticava a l'escola d'escriptors que imitaven servilment la cultura burgesa occidental, i popularitzava literatura revolucionària soviètica i programes de l'esquerra.

Lu Xun, que es va fer comunista a començaments dels anys 30 (després d'establir-se com un dels líders de la revolució literària), va arribar a ser el representant més famós de la Lliga. El govern no va tardar en atacar-la i assetjar-la durament.

D'agost a octubre de 1930, els diaris de Xangai informaren de l'assassinat de més de 100.000 comunistes i progressistes. Per treure a la llum pública l'assassinat d'escriptors revolucionaris, Lu Xun va escriure l'article "Les condicions actuals de l'art a la Xina tenebrosa" i el va enviar per publicar a l'estranger. Els amics li aconsellaren que no el firmés, tement que el matessin, però els contestà: "Aquestes paraules s'han de dir. Porteu-ho a publicar i punt".

Vigilat per la policia, Lu Xun duia una vida semi-clandestina i freqüentment desapareixia. Va escriure sota més de 130 pseudònims. Va lluitar per enfortir els llaços entre la literatura i la revolució, i declarà amb orgull les seves simpaties a la revolució dirigida per Mao. Va dir: "Per pintar una imatge de la revolució, un ha de ser revolucionari... Quantes vegades he escoltat la paraula 'revolució!' A Jiangsu i Zhejiang parlen de la revolució. Els que senten la paraula tenen por. Els que la pronuncien corren grans riscos. Però la revolució no és una cosa tan estranya. És amb la revolució que es corregeix la societat, que la humanitat avança, que evolucionem dels cucs que vam ser una vegada a éssers humans. Passem de la barbàrie a la cultura; no hi ha moment històric que no pertanyi a la revolució".

Per a Lu Xun, els revolucionaris podien utilitzar de forma selectiva les velles formes de l'art i infondre'ls un nou contingut al servei de la revolució, i així crear noves formes artístiques. El Partit Comunista de Xina més tard va adoptar oficialment la posició que Lu Xun va explicar en un assaig al 1934: "La tasca apropiada de l'artista progressista és treballar per les masses i esforçar-se per crear obres d'art fàcils d'entendre. Si utilitzem velles formes, per necessitat hauríem d'eliminar certes coses, i per tant, hauríem de substituir-les amb altres coses. Com a resultat sorgiran noves formes, la qual cosa seria una transformació".

Al 1956, Mao va afirmar: "L'art no pot deslligar-se dels hàbits, sentiments i llenguatge del poble; no es pot sostroure a l'evolució de la història nacional... Serà útil l'intent d'interrompre les tradicions. Però és costós atendre'ns a una història tan llarga".

Per una banda, Lu Xun i altres escriptors revolucionaris rebutjaren allò feudal i allò arcaic de la literatura tradicional; per altra banda, buscaren elements positius en el llegat literari nacional i descobriren poesia de protesta, narrativa popular, teatre, balades i contes folklòrics. Una antiga tradició oral feia circular contes i narracions dramàtiques des de feia segles. La nova generació d'escriptors revolucionaris va reconèixer que aquestes obres literàries, creades per la gent normal i corrent, els podien servir d'exemple per crear noves obres revolucionàries.

Existeixen molts exemples de l'heroisme de Lu Xun en els seus últims anys de vida. Amb altres companys va organitzar la Lliga en Defensa dels Drets Civils de Xina al 1933, i com a membre executiu del comitè directiu, va aconseguir ajudar a molts revolucionaris empresonats. Un dirigent de la Lliga fou assassinat per un agent especial del Kuomintang, el qual també buscava a Lu Xun, i molts l'aconsellaren amagar-se. Però va assistir a l'enterrament del seu camarada i va declarar desafiant a "Una lamentació per lang Xuan":

“Qui s'hauria pensat que hauria de vessar aquestes llàgrimes com pluges del sud per un altre fill del poble!”

Després de la invasió japonesa del nord de Xina al 1931, Mao va cridar a formar un front únic per a combatre-la. Lu Xun va ser un dels primers a respondre, promovent la iniciativa i escrivint en el seu favor. Lu Xun estimava molt i seguia a Mao. Quan se'n va assabentar de que l'Exèrcit Roig havia conclòs la Llarga Marxa per arribar al nord de Xenxi al 1935, va enviar un telegrama secret felicitant al Partit Comunista de Xina i a Mao: “El futur de la humanitat i de Xina està dipositat en vostès”.

Dins del partit va sorgir una lluita aguda sobre com respondre a la invasió japonesa. Un dirigent, Wang Ming, va promoure una línia “oportunista” de dretes de capitular al govern reaccionari de Xiang Kai Xek i del Kuomintang, sota el lema “d'un govern de defensa nacional”. El va recolzar Zhou lang, secretari general de la Lliga d'Escriptors Xinesos de l'Esquerra. Així, la lluita ideològica en el partit es va estendre al camp de l'art i la literatura. Els seus seguidors fomentaven “una literatura de defensa nacional”, però Lu Xun el va denunciar com a “buròcrata i funcionari de literatura” i va llançar la consigna, “Literatura popular per a la guerra nacional revolucionària”.

Durant el seu últim any de vida, sofrint tuberculosi avançada, li aportaven una gran satisfacció les seves converses amb els revolucionaris joves sobre la Llarga Marxa, la política correcta del front únic de Mao i tota victòria de l'Exèrcit Roig a Xenxi. Tot i que no podia ingressar a l'Exèrcit Roig, deia: “Lluitar a les files, armat amb una ploma, d'això ni tan sols sóc capaç”.

Al 1942, durant les “Intervencions al Fòrum de Ienan sobre Art i Literatura”, Mao cità aquestes paraules de Lu Xun:

“La condició necessària pel front únic és tenir un objectiu comú... El fet de que el nostre front no aconsegueixi estar unit demostra que no hem aconseguit unificar els nostres objectius, i que alguns sols treballen per grupets, o, de fet, sols per a sí mateixos. Si tots ens orientéssim a servir a les masses d'obriers i camperols, el nostre front s'uniria sense el menor dubte”.

Veient que la salut de Lu Xun es deteriorava, els seus amics l'aconsellaren que sortís del país, però s'hi va negar, dient-lis: “Prefereixo treballar i viure menys anys a viure més temps sense treballar...”. Va morir al 1936.

No va arribar a presenciar la victòria de la revolució xinesa al 1949. Però el nou moviment literari que impulsà va tenir un impacte profund en la cultura xinesa. El llenguatge literari arcaic i la vella literatura d'estereotips van caure en desús. Els escriptors i mestres van començar a utilitzar un llenguatge més popular, la qual cosa facilitava al poble estudiar i informar-se. Es van transformar la poesia, els assaigs, els contes, les novel·les i el teatre. La crítica i la teoria literària van fer grans avenços. La literatura mostrava més la vida i la societat real, i estava més a l'abast de la gent comú. Lu Xun deixà un llegat de teoria i pràctica als artistes revolucionaris per tot el món.

Al 1942, Mao acabà les “Intervencions al Fòrum de Ienan sobre Art i Literatura” amb aquestes paraules:

“Aquest díptic de Lu Xun ha de ser el nostre lema:

'Amb les celles endurides desafio fredament els mil dits que m'assenyalen. Humiliant el front, com un bou mans serveixo gustós al nen'.

Els 'mil dits' són els nostres enemics, i mai ens sotmetrem a ells per ferotges que siguin. El 'nen' aquí simbolitza al proletariat i les masses populars. Tots els comunistes, tots els revolucionaris, tots els treballadors revolucionaris al front de la literatura i l'art han de seguir l'exemple de Lu Xun i ser 'bous mansos' del proletariat i de les masses populars, doblant l'espina per dur la càrrega fins a anhelar l'últim sospir. Els intel·lectuals que pretenguin integrar-se a les masses i servir-les, han de passar a través d'un procés en el que ells i les masses arribaran a conèixer-se mútuament. Aquest procés pot implicar, i implicarà sens dubte, molts sofriments i friccions, però si vostès estan resolts, podran complir aquestes exigències”.

*El Tractat de Versalles de 1919 va entregar al Japó la concessió alemanya (una zona amb drets econòmics i polítics especials pels imperialistes).